

И той често въ ракия утѣха дирѣше.

А днитѣ се нижеха единъ следъ другъ. Най-после времето разпилѣ Селимовата мжка. — — — — —

— — — — — Въ село Делва живѣеше заможния Кочо съ своитѣ четирма левенти синове — жени. Тѣ отдавна се бѣха предали на дѣлото. Многолюдната имъ кжща на радо сърце приемаше народнитѣ хора. Тя бѣше на край село срѣдъ широкъ дворъ, съ високи стѣни обграденъ. Презъ голѣма порта се излизаше направо въ безкрайна гора. Мжчно можеха селянитѣ да виждатъ, кой влиза вкжщи и кой излиза. Това бѣше много удобно, че и тамъ все можеха да се намѣрятъ несигурни хора. Кочо и синоветѣ му отъ нѣколко дни бѣха съ четата на Бейрутлиевъ. Кжщата бѣха оставили на женитѣ и единъ вѣренъ ратай. Господъ ги благословилъ съ изобилие. Лозята и нивитѣ имъ щедро и навреме даваха своя плодъ. Дребния и едрия имъ добитъкъ, укритъ и пазенъ въ планинскитѣ дебри срѣдъ тлѣсти пѣши, бързо се разплодяваше. Отъ него идѣше млѣко като потокъ. Снахитѣ се надпреваряха да раждагъ, коя отъ коя по-бързо и похубави деца.

Далече отъ турци и селянитѣ тука живѣеха спокойно.

Тиха нощъ бѣше прострѣла черни савани надъ селото. Отдавна всичко бѣ унесено въ сънъ. Вѣтъръ не люлѣеше заспалата гора.

Бухалъ съ огнени очи не бухаше, не навѣвеше въ душитѣ зловещи страхове. Таинствени стѣнки не се мѣркаха презъ морнитѣ взори на залутанъ пжтникъ. Звездици едва трептѣха изъ тъмнитѣ небесни дѣлбини.

Кочо.